

er vist mere en almindelig videnstabelig theoretisk Sætning, der udtales, fordi det er ret naturligt, at Bidraget skal være saa stort, at det er tilstrækkeligt til hans Fyldestgjørelse. En Ting vil jeg dog allerede her bemærke, og det er, at man ikke maa forvegle Sygekasserne og tildeels heller ikke Begravelsestaskerne med de egentlige Forsikrings-Selskaber. De egentlige Forsikrings-Selskaber, der i Reglen ere Aktieselskaber, der skulle have Indtægter og Fordel eller selv om de ikke have nogen Fordel, dog have et personligt Ansvar, som ikke kan fordeles paa Medlemmerne, ere nødte til at tage mange Forholdsregler for at sikke sig, naar Medlemmerne blive gamle, daarlige o. s. v., for at de saa kunne opfylde deres Forpligtelser. Disse Forhold gjøre sig slet ikke i samme Omfang gjældende ved den Art gjenfaldige Forsikrings-Selskaber, vi her have at forhandle om, for der retter det sig ganske jævnt. Naar en Sygekasse kommer i nogen Forlegenhed, vide vi jo, hvordan det gaar til. De faae et lille Tilskud af Kommunen eller der bliver holdt en lille Fest, en Bazar for den, og saa hjælper man sig paa den Maade. Det er virkelig ikke nogen stor Ulykke, og det er heller ingen Skade til, at man hjælper sig paa den Maade. — At det skal kunne paalægges Mestres, Fabrikanters, Husbonder og Siggende at indeholde Medlemsbidragene, og at de skulle kunne inddrives under Tvang, negter jeg ikke ser lidt besynderlig ud, men jeg antager, det er en Levning fra de gamle Laugsygekasser. Der var det nemlig givet, at alle Medlemmer skulde være Medlemmer af Sygekassen. Der var tvungen Sygekassehjælp. Det var en Stands Væge, det dreiede sig om. Det enkelte Laug maatte ikke falde det Offentlige til Byrde, derfor skulde der være denne Bestemmelse, som ogsaa er optagen i Næringsloven, at der kan med Indenrigsministeriets Samtykke fastslaaes Bestemmelser, hvorefter der kan gjøres Udpantning for disse Bidrag. For saa vidt har det altsaa en vis historisk Interesse, og altsaa jo ogsaa nu Noget, som Indenrigsministeriet er bemyndiget til at gjøre, uagtet det, som sagt, naar det er en frivillig Sygekasse, slet ikke er paa sin Plads. Det Naturlige er, at, naar En ikke betaler sit Bidrag, forsvinder han af Kassen, det gaar her paa samme Maade som i Livsforsikrings-Selskabet; naar et Medlem ikke betaler sit Bidrag der, saa gjør man naturligvis ikke Udpantning hos ham, men saa forsvinder han; det er det bedste Middel til at faae ind, hvad man skal have ind, og det giver ikke Anledning til Vanfærligheder. — Fremdeles fremhæves det, at Kassen skulde yde fri Lægehjælp,

fri Medicin og Sygepenge, og det oplyses tillige, at dette forholder sig høist forskjellig under de nu bestaaende Forhold i de forskjellige Kasser. Der er en stor Del Kasser, der yde alle disse tre Ting; saaledes giver f. Ex. den Kasse, som jeg har den Væge at være Formand for, baade fri Lægehjælp, fri Medicin og fri Sygehjælp. Jeg kan altsaa strax udtale, at min Sympathi har denne Bestemmelse, men jeg kan ogsaa godt forstaa, at der er Andre, der ikke ønske den, og hvorfor skal man saa egentlig lægge dem Hindringer i veien? Hjælpen kan jo være meget udmærket og fuldkommen fortræffelig, fordi man ikke yder alle tre Ting. Der er en Del Sygekasser, der kun yde Penge. Hvis nu disse Penge ere saa rigelige, at man selv kan tage sig sin Læge, saa er der jo Mange, der sætte Pris paa selv at vælge deres Læge og betale ham med Sygekassens Penge i Stedet for at være nødte til at tage den Læge, som Sygekassen holder. Det synes jeg er ret naturligt. Der er andre Sygekasser, der kun yde Lægehjælp og Medicin, men ikke Sygepenge. Jeg kan for Resten godt tænke mig, at der kan være Tilfælde, hvor der ikke er Anledning til at yde Pengehjælp, naar man f. Ex. er Medlem af en af de store Thendesygekasser, og Thendet saaledes ikke mister sin Væge, i saa Tilfælde maa det være glad ved alene at faae Lægehjælp og Medicin. Der gives ogsaa mange forskjellige Embeds- og Bestillingsmænd, der have en fast aarlig Væge, og som i Reglen ikke mister denne, fordi de blive syge, og hvorfor skulde de saa have Sygehjælp i Penge? Naar de faae Medicin og Lægehjælp, ville de jo være godt stillede. Jeg nævner dette, fordi der med Hensyn til denne Sag kan være en Uendelighed af forskjellige Grupperinger, og jeg anser det derfor ikke for ubetinget rigtigt at man stiller den Slags Fordringer til Sygekasserne. Paa samme Maade siges det, at Medlemmerne ingen Sygehjælp maa faae i de første 6 Uger — det staar i § 14 — men de allerfleste Sygekasser have en vis Tid, der skal gaa hen inden vedkommende Medlem faar Sygehjælp. Naar man gjør sig det klart, hvad Diemedet med Sygekasseinstitutioner er, nemlig at forhindre, at Vedkommende uforskyldt falder det Offentlige til Byrde, maa man ogsaa kunne sige sig selv, at de 6 Uger kan være en overordentlig uheldig Bestemmelse. Der er saaledes Sygdomme, der endog kunne indtræde ganske kort Tid efter, at Vedkommende har indmeldt sig, Sygdomme, som man kan paadrage sig ganske pludselig, f. Ex. Skarlagensfeber og Koldfeber, som man ikke behøver at have gaaet med i Kroppen i Forveien, og